

'Voetbal is en blijft onze grote passie'

Hans (links) en René Roord, Oldenzaalse business-broers met passie voor voetbal.

(door Bert Eeftink) René (46) en Hans Roord (43) zijn echte Oldenzalers, Boeskoolmennekes dus. Het is dan ook geen toeval dat de vestiging van Roord Assurantie BV, waarvan ze beiden directeur zijn, in het hartje van de Hanzestad gesitueerd is. Ze zijn harde werkers met hart voor de zaak, al ligt hun werkelijke passie op de groene weide. Beide broers kunnen bogen op een roemrijke voetbalcarrière, waarbij René het bijna schopte tot het Nederlands elftal. Quick '20 is hun thuishaven, de club van zwart en wit, waarvoor ze zich nog altijd met ziel en zaligheid inzetten. Hans en René Roord, brothers in business.

Vijftig jaar geleden begon vader Roord in Oldenzaal een bedrijf in verzekeringen, een heugelijk feit dat in deze dagen op bescheiden wijze gevierd wordt. Hans: "Oorspronkelijk was mijn vader boekhouder bij autobedrijf Keizer in Enschede. Steeds meer klanten kwamen met de vraag of het bedrijf ook zorg kon dragen voor de autoverzekering. Daarom gaf hij zijn baan eraan en begon voor zichzelf." Dat geschiedde allemaal in de jeugd van de beide broertjes Roord, jaren die zich voor een groot deel afspeelden op de voetbalvelden van

Quick '20. René: "We zijn geboren in de wijk Berghuizen en alle jongetjes bij ons in de klas voetballen bij FC Berghuizen. Bij de familie Roord was dat ondenkbaar. Wij moesten van mijn vader naar Quick, dat was zijn club. De rivaliteit tussen beide verenigingen was destijds nog enorm."

'We zijn voor een groot deel opgegroeid op het voetbalveld'

Hans: "We zijn voor een groot deel opgegroeid op het voetbalveld, we liepen er altijd rond. Ook op de zondagen gingen we mee omdat mijn vader de verrichtingen van Quick op de voet volgde."

Epi Drost

Al snel werd duidelijk dat beide broers aardig tegen een balletje konden trappen. Ze voetballen stevast in de hoogste jeugdelftallen van Quick '20 en ze werden ook regelmatig geselecteerd voor wedstrijden van de Twentse selectie. Ook FC Twente liet van zich horen. De befaamde Epi Drost meldde zich op een dag langs de lijn om naar de verrichtingen van Hans

te kijken. Helaas voor Hans bleef het bij kijken. Desalniettemin stroomde hij op zijn zeventiende door naar het vlaggenschip van Quick, waarin hij ruim vijftien jaar de clubkleuren verdedigde en mooie successen beleefde. René ging een stap verder. Hij werd in 1980 opgepikt door de scouts van FC Twente die in hem een meer dan gemiddeld voetbaltalent zagen. Het waren de jaren dat spelers als André van Gerven, Martin Jol, Romeo Zondervan, Aad Kila, Heini Otto en Hallvar Thoresen de dienst uitmaakten in het Diekmanstadion. René: "Ik was best een redelijke jeugdspeler, maar het voetballen heb ik uiteindelijk in Enschede geleerd. Al binnen een jaar merkte ik dat ik een enorme sprong in mijn ontwikkeling had doorgemaakt, qua details, snelheid en techniek. Bij Quick gebruikte ik mijn rechterbeen alleen om te lopen, bij Twente werd ik gedwongen er ook wat mee te doen. Twente kende destijds ook een zeer talentvolle jeugd met spelers als Fred Rutten en doelman Theo Snelders." Hans: "Ik heb na mijn VWO mijn dienstplicht volbracht. Daarna ben ik bij het assurantiebedrijf van mijn vader aan het werk gegaan. Inmiddels is het bedrijf uitgegroeid tot een onderneming met acht werknemers. Of dit werk uiteindelijk ook mijn passie is? Nee, voetbal is mijn passie, maar dat

wil niet zeggen dat ik geen plezier in mijn werk heb. Ik ga graag met mensen om en daar krijg ik in deze branche alle gelegenheid toe."

Mario Been

Een van de sportieve hoogtepunten van René werd het WK voor spelers onder de 20 jaar in Mexico. Nederland kwam daar terecht in een loodzware poule met Brazilië, Sovjet Unie en Nigeria als tegenstanders. Met name tegen de Brazilianen (uiteindelijk winnaar van het toernooi) leverde Oranje een prestatie van formaat. De goddelijke kanaries werden ingetoomd met een remise (1-1), met een fabelachtige goal van de piepjonge Mario Been, die wereldwijd op de tv vertoond werd. Het succes van Oranje is achteraf verklaarbaar, met exceptionele talenten als Marco van Basten, Robbie de Wit en Gerald Vanenburg aan boord. Binnen dat elftal vol groeibriljanten was René Roord verzekerd van een basisplaats. Dat zegt wat. René: "We zijn er zo'n vier weken geweest, daar in Mexico. Af en toe was het best zwaar. Contact met het thuisfront was er amper en de bondscoach was destijds Kees Rijvers, een man die het kluzenaarsbestaan propageerde. We zaten met zijn allen in een klooster, volledig afgezonderd van de buitenwereld. Verschrikkelijk. Toch kijk ik met trots terug op dat toernooi. We werden uiteindelijk in de kwartfinales uitgeschakeld door Argentinië, door een doelpunt vlak voor tijd."

Theo Vonk

Mede dankzij dat opmerkelijke toernooi leek René leek een grote carrière tegemoet te gaan. De frêle middenvelder werkte zich na de terugkomst uit Mexico op tot vaste basisspeler van FC Twente, dat net gedegradeerd was naar de Eerste Divisie. Met een tweede plaats promoveerde het team in 1984 terug naar het hoogste niveau. De verrichtingen van de jonge Oldenzaler waren ook in Zeist doorgedrongen en hij werd samen met doelman Theo Snelders genoemd als potentiële oranje-klant, maar het noodlot sloeg toe. "Op 9 september 1985 raakte ik ernstig geblesseerd in de thuiswedstrijd tegen FC Groningen. Na een charge van achteren brak ik mijn kuitbeen en scheurden mijn enkelbanden af. Ik heb een half jaar intensief moeten revalideren. Daarna heb ik mijn wedstrijden nog wel meegepikt maar ik bleef last houden van de naweën van de blessure. De toenmalige trainer Theo Vonk had weinig geduld met me. Ik heb toen nog een jaar

doorgemodderd tot de knie het definitief begaf. Dokter Vierhout, hoofd van de medische staf van FC Twente, gaf al snel aan dat betaald voetbal er niet meer inzat. Ik was toen 23 jaar. Ach ja, het gaat zoals het gaat, er zat kennelijk niet meer in. Natuurlijk heb ik het er moeilijk mee gehad. Nog steeds wordt de vraag gesteld, hoever ik had kunnen komen."

Rob Groener

Na zijn vertrek bij Twente kwam René bijna automatisch in het bedrijf van vader Roord terecht. In de avonduren volgde hij een studie en overdag werd hij langzaam wegwijz gemaakt in de wereld van de assurantiën. Hij revalideerde bij het eerste elftal van Quick, waar hij herenigd werd met broer Hans. Tot zijn eigen verbazing kon de geplaagde knie van René het amateurniveau aan. Hij maakte zijn opwachting in de hoofdmacht van Quick, waar hij een aantal bijzonder succesvolle seizoenen meemaakte. Hans: "Op basis van zijn kwaliteiten was hij eigenlijk te goed voor ons, maar daar hebben we als elftal met genoeg van geprofiteerd. We hadden in Rob Groener ook een goede trainer. In 1990 en 1993 werden we kampioen. 'Het Ajax van het oosten', zo werden we genoemd, ook al omdat het elftal vrijwel geheel uit eigen kweek bestond, Oldenzaalse jongens die vanuit de jeugd naar het eerste elftal waren doorgestroomd. Smet op de tweede titel was wel het onverwacht overlijden van onze vader. Twee maanden voordat we het kampioenschap binnensleepten, kreeg hij een hartaanval. We kregen het nieuws in de voetbalkantine van Quick te horen, na een training. Hij werd op een dinsdag in maart begraven en de wedstrijd die daarop volgde hebben we voor hem gespeeld. Vooraf was er een minuut stilte en gelukkig behaalden we een 2-0 overwinning met twee doelpunten van René. Dat was heel indrukwekkend. Op 9 mei werden we kampioen."

René Nijhuis

Door het overlijden van vader veranderde het leven van de broers. Tot dan had pa Roord de onomstreden leiding in het bedrijf. Beide broers werden nu voor de leeuwen gegooid. Taken die voorheen werden behartigd door senior kwamen ineens in hun beider handen te liggen. Hans: "We waren nog hartstikke jong, allebei in de twintig. Gelukkig heeft onze oom, die ook in het bedrijf zat, ons op sleeptouw genomen. In dat

Voor Twentevisie portretteert Bert Eeftink een aantal succesvolle ondernemende broers uit het oosten des lands. In dit nummer Hans en René Roord.

eerste jaar dat we het alleen moesten roeien, hebben we veel meer geleerd dan in alle jaren daarvoor. We moesten ineens zelf besluiten nemen." René: "Ik weet nog goed dat ik voor de eerste keer naar een hele grote klant moest, die voorheen alleen met mijn vader zaken gedaan gehad. Ik stond met knikkende knieën voor de deur, maar ik had geen keus. Achteraf gezien hebben we toen wel - al klinkt dat misschien hard - de basis gelegd voor wat we nu zijn." Hans: de laatste jaren is onze markt onder druk komen te staan. Met name door wantoestanden in de beleggingsverzekeringen, waar ongelofelijk veel negatieve publiciteit over naar buiten is gekomen. Dat straalt af op de hele branche die erdoor besmet is. Ook wij hebben daar last van, mensen zijn wantrouwig geworden. Er hoeft maar iets te gebeuren of mensen staan op de achterste benen." René: "Op dit ogenblik moeten we ons geen gekke dingen in ons hoofd halen. Het is een kwestie van handhaven."

'De laatste jaren is onze markt onder druk komen te staan. Met name door wantoestanden in de beleggingsverzekeringen'

Nadat ze afscheid hadden genomen van het eerste elftal van Quick volgden er een paar voetballoze jaren voor de gebroeders Roord. Maar na verloop van tijd begon het toch weer te kriebelen. Beiden gingen zich met de jeugd van Quick bemoeien en René is inmiddels, samen met René Nijhuis, trainer van het eerste elftal van de club. René: "Dat is inmiddels een soort tweede baan, die enorm veel tijd opslokt. Toch geeft het me veel voldoening. Ik voel dat ik het trainerschap in me heb, ik kan wat uit een selectie halen. Ik zou de trainerscursus nog wel kunnen doen, maar ik heb er bijna geen tijd meer voor. Bovendien denk ik dat ik daar nu te laat mee ben. Dan had ik dat zes jaar eerder moeten halen. Toch blijft er wel continu de twijfel." ■